

Arnold Tak: babyboomer uit de Hugo Molenaarstraat

VOLKSTUIN en POSTDUIVEN

Mijn opa en oma komen allebei uit Noord-Brabant. Ze zijn in 1907 naar Rotterdam gekomen. In Brabant was er toen minder perspectief. Ze kwamen net als zoveel anderen naar de grote stad omdat daar veel meer werk was. Denk maar aan het boek van A.M. de Jong, Merijntje Gijzen. Mijn opa ging in de haven werken bij Frans Swarttouw. Omdat heel veel van die “boeren”, zoals ze in Rotterdam werden genoemd, thuis vroeger een stukje grond hadden, zochten ze in hun nieuwe woonplaats ook naar een plekje om daar wat te verbouwen. Mijn opa vond dat in de sporendriehoek, net ten noorden van Diergaarde Blijdorp. Ik kan me nog herinneren dat ik wel eens met hem mee ging. Zoals dat vroeger gebruikelijk was, woonden er nogal wat familieleden dichtbij elkaar. Mijn opa en oma woonden in dezelfde straat als wij. Vier van hun kinderen woonden dicht bij mijn opa en oma.

Mijn vader is een fervent duivensportliefhebber en voor zolang als ik weet, heeft hij postduiven gehad. Die had hij op in een groot duivenhok op zolder. Wij hadden een hele grote en hoge zolder met van die dikke binten. Zelf had hij een dakkapel gemaakt met een “ren”. Daar vlogen de duiven uit en in. Als ze van een wedvlucht terugkwamen, stond hij fanatiek te schudden met een busje voer, om ze binnen te halen. Dan snel het ringetje van hun poot en in de duivenklok. Zo kon je zien wie zijn duiven als eerste weer terug had van een lange vlucht vanuit ver in Frankrijk. Ieder zondagochtend luisteren naar de duivenberichten. Hoe laat waren ze waar gelost en met welke weersomstandigheden. Echt iets uit de oude doos, net als de waterstanden.

De duiven werden “geschraapt”. Zo noemde hij dat altijd. Dat wil zeggen dat hij met een plamuurmes de stront van de vloer schraapte en met stoffer en blik opveegde. Die ging niet in de vuilnisemmer die op zolder stond, maar in een aparte ton. Opa kwam eens in de zoveel tijd met een jute zak alle trappen op om de ton in die zak om te keren. Hij gebruikte die poep als mest voor zijn volkstuin. Als we naar zijn tuin gingen, liepen we via de Essenburgsingel over het spoorempacement met een massa treinrails.

Opa had op de tuin een poes. Als opa 's winters niet op zijn tuin was, nam hij die kat mee naar huis. Omdat de kat ooit tussen een treinwissel had gezeten, miste hij een pootje. 's Winters zagen we hem dan bij opa en oma achter in de tuin lopen op het randje van de schutting. Die was maar smal en gemaakt van oude vloerdelen. Wonderlijk om hem dan op drie pootjes over die schutting te zien lopen.

Aan de andere kant van de zolder, aan de straatkant, was altijd al een dakkapel. De ene helft hoorde bij een kamer van de burens, de andere helft bij ons. Dat was mijn kamer, daar stond mijn bed en mijn bureau. Boven met bed was een uitklapraampje met zo'n uitzetijzer.

Natuurlijk was er op zolder geen verwarming. 's Winters gooide ik dan ook van alles op mijn bed, tot oude gordijnen aan toe, om het een beetje warm te hebben. Ik kon het vanuit mijn bed laten sneeuwen. Ik krabde dan met mijn nagels over de ijsbloemen op het ruitje en dat viel dan als sneeuw naar beneden.

Mijn vader heeft heel zijn leven in de bouw gezeten. Iedere werkdag stond hij even na vijf uur op. Eerst nog even zijn duiven voeren. Ik hoorde het voer 'heel ver' in mijn slaap over de vloer rollen. Gelukkig beschik ik over een goed richtinggevoel. Gekscherend zeg ik dan: dat komt van die duiven waar ik naast sliep. Net als zij weet ik altijd heel goed de juiste weg te vinden.

Omdat ik overgevoelig ben voor stof proestte ik iedere ochtend voor ik naar school ging heel wat zakdoeken vol. Duiven verspreiden een heel fijn stof, een soort poeder. Maar ja, die duiven waren zo belangrijk voor mijn vader, die gingen altijd voor. Dat heeft het nodige gekrakeel gegeven bij ons thuis. Waren er plannen om er met zijn allen zondag op uit te trekken en het lossen van de duiven was uitgesteld, dan kon je de plannen gedag zeggen.

Mijn vader was jarenlang suppoost bij Feijenoord en dan moest mijn moeder de duiven "pakken". Omdat zij veel rustiger was dan mijn vader en er emotioneel niet bij was betrokken, ging dat allemaal veel soepeler. Bij pa bleven de duiven soms een tijd buiten zitten voordat ze naar binnen kwamen.

Ja, die zolder. Die kent nog veel meer verhalen. Die komen in een volgend verhaaltje.

[Terug](#)